

“Si abans de fer res,
ja saps com quedarà,
millor que **no ho facis**”

El quintet mallorquí
Antònia Font presenta
el seu tercer disc.
Sota el títol ‘Alegria’,
el grup capitanejat
per Joan Miquel Oliver
espera consolidar
les expectatives
generades
en els anteriors.

Havent dinat, el dia després
d'un concert, conversem amb
Joan Miquel Oliver, guitarra
i compositor de les cançons
d'Antònia Font, i Pau Debon, el cantant.

—Per què us tracta tan bé la crítica?

JOAN MIQUEL OLIVER: Perquè és
una crítica constructiva. Perdona, que
et contesti una parida, però es que ja
arriba un moment... Supòs que pel
mateix que ens tracta bé el públic.
Perquè interessa i agrada a la gent.
Nosaltres, però, també tenim críti-
ques negatives.

—En la vostra música hi ha ritmes
mediterranis i brasilers i beu en certa
manera d'aquest corrent de mestissatge
que hi ha...

J. M. O.: Nosaltres no seguim cap
corrent. Quan fas una cosa, cerques
que sigui interessant per a tothom. Hi
ha gent que es dedica a un estil deter-
minat i n'hi ha que no es dedica a cap
estil, que és el que fem nosaltres. Fem
el que ens interessa en un moment
determinat. I si ara fem això és per-
què hem arribat fins aquí sense cap
intenció predeterminada.

—Això vol dir que el proper disc pot
ser totalment diferent?

J. M. O.: No ho crec, perquè el que
t'interessa no canvia tant d'un any a
un altre. Però estam totalment oberts
a qualsevol cosa. No tenim cap preju-
dici de res.

—En formar Antònia Font tampoc vau
establir cap base?

J. M. O.: No xarram molt, tocam.
Ssi no t'entens amb els instruments,
hi ha molt poques coses que es
puguin solucionar amb un discurs.

—I quines influències concretes
teniu?

PAU DEBON: En Kiko Veneno.

J. M. O.: Més que influències, avi-
nences. Kiko, Jaume Sisa, Quimi Por-
tet. Gent que més o menys poden fer
música que és molt diferent de la que
fem nosaltres però tenen aquesta idea
de la llibertat en tocar, i de xarrar de
les coses normals, de la vida quotidiana
mesclada amb coses extraordinà-
ries i filosofies cosmogòniques.

—Això, ho busqueu en fer les lletres?
Perquè alguna vegada heu dit que per
crear no cal saber que es vol escriure.

J. M. O.: No és que no calgui saber
que has d'escriure. Si abans de fer
una cosa ja saps el que t'ha de sortir,
millor que no ho facis.

—Penseu això?

J. M. O.: Jo funciona així. El que
faig, ho faig per curiositat, per saber
què em sortirà. I amb la banda, si sa-
béssim que això serà una samba, això
serà un tango... No.

—Molts grups treballen així, són
dolents, doncs?

J. M. O.: No. El que passa és que
n'hi ha molts que diuen que saben
com els sortiria i no és veritat. Ningú
no ho sap. Bé, suposo que sí que hi ha
algú que ho sap... Hi ha artistes que
tenen un interès a fer creure a la gent
que tot ho tenen supercontrolat i que
són unes màquines. No sé perquè
passa això. Es que ets més bo perquè
ho tens tot controladíssim. L'art és
jugar. La poesia és jugar i l'art de fer
tocar una banda és experimentar, és
trobar-te amb coses noves cada dia.

—Em refereixo al fet que si un poeta
vol explicar, posem com a exemple,

una relació de parella, es fixa aquest objectiu...

J. M. O.: És que el poeta que fa això no és poeta, és un funcionari o un científic o un professor de sintaxi. Hi ha aquestes tres possibilitats. Un poeta mai no fa això. Entendre la poesia com si fos una altra manera de explicar les coses és de les opinions que més mal ha fet a la humanitat. I a la poesia, sobretot. És allò d'“ara explicaré una cosa amb un llenguatge normal, ara en llatí, ara en anglès i ara amb un poema”. Això està molt malament. La poesia no és una altra manera d'explicar coses que també es poden explicar amb el llenguatge normal. És una manera d'entendre el món diferent. I pot ser que cada poeta tingui la seva.

— Però hi pot haver una intencionalitat en allò que fa o no. En altres entrevistes ha dit que sovint fa les lletres davant el televisor i si hi apareix un elefant és probable que surti a la lletra.

J. M. O.: No dic que no hi ha gent que no ho faci. I és evident que el 95% de la gent ho fa. Però aquests no són poetes. Fer un llibre de poesia no és ser poeta. El 99% dels poetes no escriuen llibres.

— Què fan, doncs?

J. M. O.: Exerceixen la seva poesia. Un poeta és una persona especial que té una visió del món especial, i que si llavors escriu un llibre, millor, perquè pot dur la seva visió del món a la realitat mitjançant el llenguatge.

— Vostè és un poeta?

J. M. O.: Sí. I he escrit un llibre.

— Així és dels segons, dels que tenen una visió especial del món i fan llibres.

J. M. O.: És la meua visió especial. Tots tenim dos ulls i un cervell que pensa, però crec que ningú no veu les seves coses igual. La feina del poeta és saber com veu ell mateix el món i amb un sistema intuïtiu i, mitjançant el llenguatge, sobretot, treure aquesta pròpia visió del món. L'exercici d'escriure és per saber què penses tu realment. Fins que no ho escrius, no ho saps. En el cas dels poetes escriptors.

— Així, en les seves cançons es pot veure la seva visió del món i no són

“Crec que ningú no veu les seves coses igual”, diu Joan Miquel Oliver, el segon per la dreta. Al seu costat, amb samarreta vermella, Pau Dabon, el cantant d'Antònia Font.

només frases sense sentit unes darrere les altres?

J. M. O.: No, frases, no.

— Alguns crítics diuen que feu surrealisme.

J. M. O.: Quan algú no entén una cosa ja diu que és surrealista. El surrealisme és un moviment que va tenir la seva època. A la música d'Antònia Font hi ha ingredients surrealistes. Però és que associo molt el surrealisme amb les imatges. Però no crec que Antònia Font sigui una poesia d'imatges, tampoc. N'hi ha, però no crec que sigui aquesta faceta la més interessant.

— Quina és la més interessant?

J. M. O.: Aquesta part de... No ho sé.

— L'inexplicable?

J. M. O.: Per exemple, hi ha frases com “ses coses no són fàcils per ningú dins aquest iglú”. Aquest frase té alguna cosa, que no se sap què és, que la fa interessant, i emociona. Una rima en “u” que és com infantil. “Ses coses no són fàcils” sona com a pel·lícula de gàngsters, allò de: “he tingut una infància molt difícil”, “ses coses no eren fàcils”, m'entens? I llavors dins un iglú, com si aquest iglú fos una societat on hi hagués molta gent. En tan poc espai estàs dient tantes

coses, que al final fas que hi hagi alguna cosa renovadora en aquella frase. No m'agrada gens escriure per escriure. Com més contingut tingui allò que escrius, millor. I com més ampli sigui el referent d'allò que escrius, millor.

— La discogràfica el defineix com un compositor arrauxat, en la línia d'en Sisa o en Comelade. Va per aquí la cosa?

J. M. O.: Crec molt en la quantitat. En la producció massiva. Com més fas, al final més coses bones treus.

— *Alegria* fa la sensació de ser un disc molt compacte.

J. M. O.: Un disc compacte sí, un compact disc. *This is a compact disc.*

— D'*Alegria*, també diu la crítica que el cantant no canvia gaire de registre i la veu es monòtona...

J. M. O.: Tu què creus Pau? El cantant canvia de registre o no?

P. D.: Què vol dir això?

J. M. O.: Et dono una hora per dir-me dos cantants que canviïn de registre. T'ho dic seriosament, pensa'n un. A veure si se te n'acut algun. Tothom té la veu que té i ja està.

— Molt bé, en tinc prou.

J. M. O.: Ja has omplert les dues pàgines, no?

Joan Esculies